

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 19 december 2013*

”Domstols behörighet på privaträttens område — Förordning (EG) nr 44/2001 — Artikel 2 — Artikel 5.1 a och 5.1 b — Särskilda behörighetsregler för talan som avser avtal — Begreppen ’försäljning av varor’ och ’utförande av tjänster’ — Återförsäljaravtal för varor”

I mål C-9/12,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Tribunal de commerce de Verviers (Belgien) genom beslut av den 20 december 2011, som inkom till domstolen den 6 januari 2012, i målet

Corman-Collins SA

mot

La Maison du Whisky SA,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Tizzano samt domarna A. Borg Barthet och M. Berger (referent),

generaladvokat: N. Jääskinen,

justitiesekreterare: handläggaren V. Tourrès,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 31 januari 2013,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Corman-Collins SA, genom P. Henry och F. Frederick, avocats,
- La Maison du Whisky SA, genom B. Noels och C. Héry, avocats,
- Belgiens regering, genom T. Materne, J-C. Halleux och C. Pochet, samtliga i egenskap av ombud,
- Schweiz regering, genom O. Kjelsen, i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom M. Wilderspin, i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: franska.

och efter att den 25 april 2013 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,
följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 2, 5.1 a och 5.1 b i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 12, 2001, s. 1) (nedan kallad förordningen).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan Corman-Collins SA (nedan kallat Corman-Collins) i Belgien och La Maison du Whisky SA (nedan kallat La Maison du Whisky) i Frankrike. Målet rör ett skadeståndskrav på grund av uppsägningen av ett återförsäljaravtal för försäljning av varor som påstås ha förelegat mellan de båda bolagen.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

- 3 I artikel 2.1 i förordningen som ingår i avsnitt 1 med rubriken "Allmänna bestämmelser" i kapitel II med regler om domstols behörighet, formuleras principen att "[o]m inte annat föreskrivs i denna förordning, skall talan mot den som har hemvist i en medlemsstat väckas vid domstol i den medlemsstaten, oberoende av i vilken stat han har medborgarskap".
- 4 I artikel 3 i förordningen, som också ingår i avsnitt 1 i kapitel II anges följande:
 - "1. Talan mot den som har hemvist i en medlemsstat får väckas vid domstol i en annan medlemsstat endast med stöd av bestämmelserna i avsnitten 2–7 i detta kapitel.
 2. Särskilt de nationella bestämmelser om domstols behörighet som återfinns i bilaga I får inte tillämpas mot en sådan person."
- 5 Artikel 5 i förordningen ingår i avsnitt 2, som har rubriken "Särskilda behörighetsregler", vilken i sin tur ingår i kapitel II. Nämda artikel 5 har följande lydelse:

"Talan mot den som har hemvist i en medlemsstat kan väckas i en annan medlemsstat

 - 1) a) om talan avser avtal, vid domstolen i uppfyllelseorten för den förpliktelse som talan avser;
 - b) i denna bestämmelse, och såvida inte annat avtalats, avses med uppfyllelseorten för den förpliktelse som talan avser
 - vid försäljning av varor, den ort i en medlemsstat dit enligt avtalet varorna har eller skulle ha levererats,
 - vid utförande av tjänster, den ort i en medlemsstat där enligt avtalet tjänsterna har eller skulle ha utförts;
 - c) om punkt b inte gäller, skall punkt a gälla,

..."

Belgisk rätt

6 I lag av den 27 juli 1961 om ensidig uppsägning av ensamåterförsäljaravtal som ingåtts på obestämd tid (*Moniteur belge* av den 5 oktober 1961, s. 7518) i dess lydelse enligt lag av den 13 april 1971 om ensidig uppsägning av återförsäljaravtal (*Moniteur belge* av den 21 april 1971, s. 4996) (nedan kallad den belgiska lagen av den 27 juli 1961), definieras ”återförsäljaravtal” i artikel 1.2 som ”varje avtal genom vilket en huvudman ger en eller flera återförsäljare rätt att i eget namn och för egen räkning sälja varor som tillverkas eller distribueras av huvudmannen”.

7 I artikel 4 i denna lag föreskrivs följande:

”En skadelidande återförsäljare kan vid uppsägning av ett återförsäljaravtal som har verkan inom hela eller delar av Belgien, under alla omständigheter väcka talan mot huvudmannen i Belgien vid domstol på den ort antingen där återförsäljaren har sitt hemvist eller där huvudmannen har sitt hemvist eller sitt säte.

I det fall målet anhängiggörs vid belgisk domstol, ska denna uteslutande tillämpa belgisk lag.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

8 Corman-Collins och La Maison du Whisky hade under ett tiotal år ett affärsförhållande som innebar att Corman-Collins köpte olika whiskysorter från La Maison du Whisky. Corman-Collins tog emot sina whiskyleveranser i Frankrike för att sälja whisky vidare i Belgien.

9 Corman-Collins använde sig under hela denna period av beteckningen ”Maison du Whisky Belgique” och en webbplats med namnet www.whisky.be, utan att detta gav upphov till några reaktioner från La Maison du Whisky. Corman-Collins kontaktuppgifter fanns vidare angivna i tidskriften *Whisky Magazine*, som utgavs av ett dotterbolag till La Maison du Whisky.

10 I december 2010 förbjöd La Maison du Whisky Corman-Collins att använda beteckningen ”Maison du Whisky Belgique” och stängde ner webbplatsen www.whisky.be. I februari 2011 underrättades Corman-Collins om att La Maison du Whisky från och med den 1 april respektive den 1 september 2011 överlät ensamåterförsäljningsrätten för produkterna av två varumärken till ett annat bolag och att Corman-Collins framdeles fick göra sina whiskybeställningar via detta bolag.

11 Corman-Collins väckte talan mot La Maison du Whisky vid Tribunal de commerce de Verviers och yrkade i första hand att bolaget med stöd av den belgiska lagen av den 27 juli 1961 skulle förpliktas att utge skadestånd på grund av uppsägningen av avtalet samt en tilläggsersättning.

12 La Maison du Whisky gjorde gällande att Tribunal de commerce de Verviers inte var behörig att pröva målet, eftersom belgisk domstol saknade domsrätt, och att det enligt artikel 2 i förordning nr 44/2001 var franska domstolar som var behöriga. Corman-Collins bemötte denna invändning med åberopande av artikel 4 i den ovannämnda belgiska lagen.

13 Parterna i det nationella målet tvistar om hur deras affärsförhållande ska kvalificeras. Corman-Collins har hävdats att det rör sig om ett återförsäljaravtal, medan La Maison du Whisky har gjort gällande att det rör sig om vanliga köpeavtal, som ingåtts på grundval av veckovisa beställningar i enlighet med Corman-Collins önskemål.

14 Tribunal de commerce de Verviers har i hänskjutandebeslutet uttryckligen angett att ”det fanns ett muntligt avtal” mellan Corman-Collins och La Maison du Whisky och att ”enligt ... den belgiska lagen av den 27 juli 1961 kan rättsförhållandet mellan parterna betecknas som ett återförsäljaravtal, då käranden hade rätt att i Belgien sälja vidare de produkter som käranden köpt av svaranden”.

- 15 Tribunal de commerce de Verviers är dock osäker på huruvida den kan grunda sin behörighet på bestämmelsen i artikel 4 i den belgiska lagen av den 27 juli 1961. Den påpekar att enligt artikel 2 i förordning nr 44/2001 – som den anser vara tillämplig på omständigheterna i målet – är det fransk domstol som är behörig, men finner att även artikel 5.1 i denna förordning skulle kunna tillämpas. Den önskar i detta avseende, mot bakgrund av EU-domstolens praxis, få klarhet i huruvida ett återförsäljaravtal ska anses utgöra ett avtal om försäljning av varor och/eller ett avtal om utförande av tjänster i den mening som avses i artikel 5.1 b i förordningen. Den har vidare angett att om denna typ av avtal inte kan kvalificeras på något av dessa sätt, behöver det fastställas vad som ska anses utgöra den förpliktelse som talan i det nationella målet avser enligt artikel 5.1 a i förordningen.
- 16 Mot denna bakgrund har Tribunal de commerce de Verviers beslutat att vilandeförklara målet och att ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:
- ”1) Ska artikel 2 i [förordningen], eventuellt jämförd med artikel 5.1 a eller 5.1 b, tolkas så, att den utgör hinder för en sådan behörighetsregel som den i artikel 4 i den belgiska lagen av den 27 juli 1961, enligt vilken belgiska domstolar är behöriga när återförsäljaren har hemvist i Belgien och när försäljningsrätten har verkan inom hela eller delar av den staten, oberoende av var huvudmannen har sitt hemvist, när den sistnämnda är svarande?
 - 2) Ska artikel 5.1 a i [förordningen] tolkas så, att den är tillämplig på ett återförsäljaravtal för varor, enligt vilket den ena avtalsparten köper produkter av den andra avtalsparten i syfte att sälja dessa vidare i en annan medlemsstat?
 - 3) Om svaret på denna fråga är nekande, ska då artikel 5.1 b i [förordningen] tolkas så, att den avser ett sådant återförsäljaravtal som det mellan parterna i förevarande mål?
 - 4) Om svaret på de två föregående frågorna är nekande, är det då säljarens/huvudmannens, eller köparens/återförsäljarens förpliktelse som utgör den omtvistade förpliktelsen vid uppsägning av ett återförsäljaravtal?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

- 17 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida förordningens bestämmelser utgör hinder för att, i ett fall där huvudmannen är svarande i målet och har hemvist i en annan medlemsstat än den där den domstol vid vilken talan väckts är belägen, tillämpa en sådan behörighetsregel som den i artikel 4 i den belgiska lagen av den 27 juli 1961, enligt vilken det föreligger belgisk domsrätt i fråga om uppsägning av ett återförsäljaravtal när återförsäljaren har hemvist i Belgien.
- 18 Vad beträffar förordningens tillämpningsområde konstaterar domstolen för det första att det framgår av skäl 2 i förordningen att ett av dess syften är att göra reglerna om behörighetskonflikter på privaträttens område mer enhetliga. Av domstolens fasta praxis följer att reglerna endast kan tillämpas när det finns anknytning till ett annat land (se, bland annat, domen av den 17 november 2011 i mål C-327/10, Hypoteční banka, REU 2011, s. I-11543, punkt 29).
- 19 Det anges i skäl 8 i förordningen att det i princip är förordningens gemensamma regler som bör tillämpas när svaranden har hemvist i någon av medlemsstaterna.

- 20 När det gäller de behörighetsregler som förordningen innehåller gör domstolen för det andra följande bedömning. Den allmänna behörighetsregeln i artikel 2 säger att för det fall svaranden har hemvist i en medlemsstat är det domstolarna i den staten som är behöriga.
- 21 I artikel 3.1 i förordningen anges att de enda tillåtna undantagen från nämnda huvudregel är de som nämns i behörighetsreglerna i avsnitten 2–7 i kapitel I i förordningen. Således innehåller artikel 3.1 ett – visserligen underförstått men dock ovillkorligt – förbud mot att tillämpa nationella behörighetsregler. Detta förbud bekräftas av artikel 3.2 där det hänvisas till en icke uttömmande lista över nationella behörighetsregler som inte får åberopas.
- 22 Det innebär att då en tvist med anknytning till ett annat land omfattas av förordningens materiella tillämpningsområde, vilket här är ostridigt, och då svaranden har hemvist i en medlemsstat, vilket är fallet i det nationella målet, ska domstolen i princip tillämpa förordningens behörighetsregler och ge dessa företräde framför nationella behörighetsregler.
- 23 Mot denna bakgrund ska den första frågan besvaras enligt följande. Artikel 2 i förordningen ska tolkas så, att den utgör hinder för att tillämpa en sådan nationell behörighetsregel som den i artikel 4 i den belgiska lagen av den 27 juli 1961, när svaranden har hemvist i en annan medlemsstat än den där den domstol vid vilken talan väckts är belägen.

Den andra och den tredje frågan

- 24 Den hänskjutande domstolen har ställt dessa frågor, vilka ska prövas tillsammans, för att få klarhet i huruvida artikel 5.1 b i förordningen, som avser avtal om försäljning av varor och avtal om utförande av tjänster, är tillämplig på ett återförsäljaravtal, eller om det är artikel 5.1 a i förordningen som ska tillämpas på denna typ av avtal för att fastställa vilken domstol som är behörig att pröva en talan som avser ett sådant avtal.
- 25 Innan dessa frågor kan besvaras behövs det först vissa klaganden kring begreppet återförsäljaravtal.
- 26 I likhet med vad generaladvokaten påpekade i punkt 40 i förslaget till avgörande konstaterar domstolen att begreppet återförsäljaravtal, vilket används av den hänskjutande domstolen i tolkningsfrågorna, inte finns definierat i unionsrätten och att det kan ha olika betydelser i medlemsstaternas rättsordningar.
- 27 Domstolen finner dock att oavsett den variation som kan förekomma i näringslivet mellan olika återförsäljaravtal, kan det konstateras att förpliktelserna enligt dessa avtal alltid kretsar kring det som är syftet med denna typ av avtal, nämligen distributionen av huvudmannens produkter. Sålunda åtar sig huvudmannen att till återförsäljaren, vilken har valts ut av huvudmannen för detta ändamål, sälja de varor som återförsäljaren beställer för att tillgodose efterfrågan hos sina kunder, samtidigt som återförsäljaren åtar sig att köpa de varor som denne behöver från huvudmannen.
- 28 Enligt det synsätt som är allmänt vedertaget i medlemsstaternas nationella rättsordningar har ett återförsäljaravtal formen av en ramöverenskommelse. I ramöverenskommelsen uppställs de allmänna regler som framdeles ska tillämpas på förhållandet mellan huvudmannen och återförsäljaren vad gäller deras förpliktelser i fråga om leverans och/eller inköp och utgör grunden för de efterföljande köpeavtalen. Såsom generaladvokaten påpekade i punkt 41 i förslaget till avgörande är det vanligt förekommande att parterna även inför särskilda avtalsvillkor som reglerar återförsäljarens distribution av de av huvudmannen sålda varorna.
- 29 När domstolen besvarar den andra och den tredje frågan, som handlar om tillämpningen av artikel 5.1 i förordningen på ett återförsäljaravtal, ska den göra det med utgångspunkt i ett standardavtal som innehåller sådana skyldigheter. Härvid ska det noteras att det följer av den funktionsfördelning mellan de nationella domstolarna och EU-domstolen som utgör grunden för förfarandet enligt artikel 267

FEUF, att det är den nationella domstolen som ska bedöma omständigheterna i målet (se, bland annat, beslut av den 14 november 2013 i mål C-469/12, Krejci Lager & Umschlagbetrieb, punkt 29 och där angiven rättspraxis).

- 30 Vad gäller fastställandet av vilken domstol som är behörig att pröva en tvist som avser ett återförsäljaravtal, i den mening som angetts ovan, erinrar domstolen för det första om att de begrepp som används i förordningen i princip ska ges en fristående tolkning, huvudsakligen med beaktande av förordningens systematik och mål, för att säkerställa att den tillämpas enhetligt i samtliga medlemsstater (se, bland annat, domen av den 14 mars 2013 i mål C-419/11, Česká spořitelna, punkt 25).
- 31 Vad beträffar den särskilda behörighetsregeln i artikel 5.1 i förordningen för talan som avser avtal – vilken kompletterar huvudregeln att det är domstolen i svarandens hemviststat som är behörig – har domstolen slagit fast att denna särskilda behörighetsregel tillgodoser ett närhetsintresse och motiveras av att det finns en nära anknytning mellan avtalet och den domstol som ska pröva detta (dom av den 11 mars 2010 i mål C-19/09, Wood Floor Solutions Andreas Domberger, REU 2010, s. I-2121, punkt 22 och där angiven rättspraxis).
- 32 Domstolen har också konstaterat, beträffande uppfyllelseorten för förpliktelser enligt avtal om försäljning av varor, att detta anknytningsmoment har getts en autonom definition i artikel 5.1 b första strecksatsen i förordningen, för att stärka målen att göra reglerna om domstols behörighet mer enhetliga och förutsebara (domen i det ovannämnda målet Wood Floor Solutions Andreas Domberger, punkt 23 och där angiven rättspraxis). Dessa mål gäller också för artikel 5.1 b andra strecksatsen i förordningen, eftersom de särskilda behörighetsregler i förordningen som gäller tvister avseende avtal om försäljning av varor och motsvarande behörighetsregler avseende avtal om utförande av tjänster har samma tillkomsthistoria, eftersträvar samma syfte och har samma plats i förordningens systematik (domen i det ovannämnda målet Wood Floor Solutions Andreas Domberger, punkt 26 och där angiven rättspraxis).
- 33 Dessa mål ska beaktas vid prövningen av huruvida ett återförsäljaravtal faller inom någon av de två kategorier av avtal som avses i artikel 5.1 b.
- 34 Domstolen har härvid angett att man vid kvalificeringen av ett avtal utifrån denna bestämmelse ska tillmäta avtalets karakteristiska förpliktelse en avgörande betydelse (dom av den 25 februari 2010 i mål C-381/08, Car Trim, REU 2010, s. I-1255, punkterna 31 och 32).
- 35 Domstolen har konstaterat att ett avtal vars karakteristiska förpliktelse är leverans av en vara ska kvalificeras som "försäljning av varor" i den mening som avses i artikel 5.1 b första strecksatsen i förordningen (domen i det ovannämnda målet Car Trim, punkt 32).
- 36 En sådan kvalificering kan tillämpas på ett varaktigt affärsförhållande mellan två näringsidkare när förhållandet enbart utgörs av successiva avtal som vart och ett avser leverans och avhämtning av varor. Däremot stämmer den inte överens med systematiken i ett typiskt återförsäljaravtal, vilket kännetecknas av en ramöverenskommelse med leverans- respektive inköpsåtaganden som ingår för framtiden av två näringsidkare, innehållande särskilda avtalsvillkor som reglerar återförsäljarens distribution av de av huvudmannen sålda varorna.
- 37 Vad gäller frågan huruvida ett återförsäljaravtal kan kvalificeras som avtal om "utförande av tjänster" i den mening som avses i artikel 5.1 b andra strecksatsen i förordningen, följer det av domstolens definition att begreppet "tjänster" i nämnda bestämmelses mening åtminstone innebär att den som utför tjänsten utför en bestämd verksamhet mot ersättning (dom av den 23 april 2009 i mål C-533/07, Falco Privatstiftung och Rabitsch, REG 2009, s. I-3327, punkt 29).

- 38 Vad gäller definitionens första kriterium, det vill säga att det ska vara fråga om en verksamhet, framgår det av domstolens praxis att detta kräver ett faktiskt handlande och att det inte räcker med ett avstående från att handla (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Falco Privatstiftung och Rabitsch, punkterna 29–31). I fallet med återförsäljaravtal uppfylls detta kriterium genom den karaktäristiska prestationen, som är den som utförs av återförsäljaren. Genom att distribuera huvudmannens varor medverkar återförsäljaren till att öka spridningen av varorna. Återförsäljaren kan, tack vare den leveransgaranti som denne åtnjuter enligt återförsäljaravtalet och, i förekommande fall, dennes deltagande i huvudmannens affärsstrategi, framför allt i de säljfrämjande åtgärderna – omständigheter som det ankommer på den nationella domstolen att fastställa – erbjuda kunderna sådana tjänster och fördelar som inte kan erbjudas av en aktör som säljer varorna vidare utan att ha ingått något återförsäljaravtal, och återförsäljaren har därmed möjlighet att erövra en större andel av den lokala marknaden för huvudmannens produkter.
- 39 Vad gäller det andra kriteriet, det vill säga att en ersättning ska utgå som motprestation för verksamheten, konstaterar domstolen att kriteriet inte kan ges den strikta tolkningen att det måste röra sig om utbetalning av ett penningbelopp. Någon sådan restriktion krävs nämligen inte, vare sig med hänsyn till den mycket allmänna lydelsen i artikel 5.1 b andra strecksatsen i förordningen eller för att bestämmelsens närhets- och enhetlighets syften (se ovan punkterna 30–32) ska uppnås.
- 40 Det ska i detta sammanhang beaktas att återförsäljaravtalet bygger på att återförsäljaren har blivit utvald av huvudmannen. Detta är karaktäristiskt för denna avtalstyp och det ger återförsäljaren en konkurrensfördel genom att denne ensam har rätt att sälja huvudmannens produkter inom ett visst geografiskt område eller åtminstone genom att det är ett begränsat antal återförsäljare som åtnjuter denna rätt. Dessutom ger avtalet ofta återförsäljaren rätt till hjälp i form av tillgång till reklammaterial, kunskapsöverföring genom utbildning och även betalningslätnader. För återförsäljaren motsvarar dessa fördelar, som det ankommer på den nationella domstolen att fastställa, sammantaget ett ekonomiskt värde som kan betraktas som en ersättning.
- 41 Av detta följer att ett återförsäljaravtal innehållande de typiska förpliktelser som anges ovan i punkterna 27 och 28 kan kvalificeras som ett avtal om utförande av tjänster vid tillämpningen av behörighetsregeln i artikel 5.1 b andra strecksatsen i förordningen.
- 42 Denna kvalificering innebär att behörighetsregeln i artikel 5.1 a inte kan tillämpas på ett återförsäljaravtal. Det framgår nämligen av den rådande hierarkin mellan punkterna a, b och c i nämnda bestämmelse att behörighetsregeln i artikel 5.1 a i förordningen endast blir gällande alternativt och om inget annat följer av behörighetsreglerna i artikel 5.1 b.
- 43 Mot denna bakgrund ska den andra och den tredje frågan besvaras enligt följande. Artikel 5.1 b i förordningen ska tolkas så, att behörighetsregeln i den andra strecksatsen, som gäller för tvister om avtal om utförande av tjänster ska tillämpas när käranden har hemvist i en medlemsstat, svaranden har hemvist i en annan medlemsstat och talan har väckts för att göra gällande rättigheter enligt ett återförsäljaravtal, vilket förutsätter att avtalet mellan parterna innehåller särskilda avtalsvillkor som reglerar återförsäljarens distribution av de av huvudmannen sålda varorna. Det ankommer på den nationella domstolen att pröva huruvida så är fallet i det mål som den har att avgöra.

Den fjärde frågan

- 44 Den hänskjutande domstolen har ställt den fjärde frågan för att få klarhet i vad som ska anses utgöra den förpliktelse som talan avser i en tvist rörande uppsägning av ett återförsäljaravtal.
- 45 Sedd mot bakgrund av skälen i beslutet om hänskjutande avser denna fråga tolkningen av artikel 5.1 a i förordningen.

- 46 Det saknas, med hänsyn till svaret på den andra och den tredje frågan, anledning att besvara denna fråga.

Rättegångskostnader

- 47 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

- 1) **Artikel 2 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område ska tolkas så, att den utgör hinder för att tillämpa en sådan nationell behörighetsregel som den i artikel 4 i den belgiska lagen av den 27 juli 1961 om ensidig uppsägning av ensamåterförsäljaravtal som ingåtts på obestämd tid, i dess lydelse enligt lag av den 13 april 1971 om ensidig uppsägning av återförsäljaravtal, när svaranden har hemvist i en annan medlemsstat än den där den domstol vid vilken talan väckts är belägen.**
- 2) **Artikel 5.1 b i förordning nr 44/2001 ska tolkas så, att behörighetsregeln i den andra strecksatsen, som gäller för tvister om avtal om utförande av tjänster ska tillämpas när käranden har hemvist i en medlemsstat, svaranden har hemvist i en annan medlemsstat och talan har väckts för att göra gällande rättigheter enligt ett återförsäljaravtal, vilket förutsätter att avtalet mellan parterna innehåller särskilda avtalsvillkor som reglerar återförsäljarens distribution av de av huvudmannen sålda varorna. Det ankommer på den nationella domstolen att pröva huruvida så är fallet i det mål som den har att avgöra.**

Underskrifter